

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121480854
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kubincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6121480854.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739 proti žalovanej: A. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. armády XX/XX, XXX XX O., o zaplatenie 1.283,05 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 6Csp/122/2021-241 zo dňa 7. júna 2022 takto

rozhodol:

- I. Rozhodnutie Okresného súdu Brezno č. k. 6Csp/122/2021-241 zo dňa 7. júna 2022 **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že žalobca sa vo veci domáhal toho, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť 1.283,05 Eur, spolu s úrokom vo výške 1.093,74 Eur, ďalej s úrokom z omeškania vo výške 137,18 Eur a taktiež s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.653,49 Eur od 15.12.2020 do 21.01.2021, zo sumy 1.603,49 Eur od 22.01.2021 do 17.02.2021, zo sumy 1.553,49 Eur od 18.02.2021 do 16.03.2021, zo sumy 1.503,49 Eur od 17.03.2021 do 17.04.2021, zo sumy 1.453,49 Eur od 18.04.2021 do 18.05.2021, zo sumy 1.403,49 Eur od 19.05.2021 do 23.06.2021, zo sumy 1.353,49 Eur od 24.06.2021 do 20.07.2021, zo sumy 1.303,49 Eur od 21.07.2021 do 18.08.2021 a zo sumy 1.253,49 Eur od 19.08.2021 až do zaplatenia. Žalobu zdôvodnil tým, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 650, dňa 11.02.2015 uzavrel so žalovanou zmluvu č. 5068255395, ktorej súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky uvedenej banky, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky. Ich splácanie aj podmienky pri neplnení zmluvných povinností boli upravené v uvedenej zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaná sa so splácaním úveru dostala niekoľkokrát do omeškania, bola opakovane vyzývaná bankou v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na splnenie dlhu, aj s upozorením v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, avšak márne. Mimoriadna splatnosť úveru bola napokon vyhlásená k 10.08.2020, žalovaná bola vyzvaná na úhradu celej dlžnej sumy. Pohľadávka bola následne postúpená na žalobcu zmluvou zo dňa 14.12.2020, k tomuto dňu predstavovala dlžnú sumu istiny 1.653,49 Eur, úroku 1.093,74 Eur, úroku z omeškania vo výške 137,18 Eur a poplatkov vo výške 29,56 Eur. Po postúpení boli zo strany žalovanej vykonané úhrady v období od 21.01.2021 až do 18.08.2021, vždy po 50,- Eur, a to v celkovej

sume 400,- Eur. V čase podania žaloby teda dlžná suma 2.513,97 Eur pozostávala z neuhradenej istiny vo výške 1.253,49 Eur, úroku 1.093,74 Eur, úroku z omeškania 137,18 Eur a poplatkov 29,56 Eur.

3. Okresný súd uviedol, že vo veci bol vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 35Up/966/2021 (ako upomínacieho súdu), voči ktorému podala žalovaná odpor, v ktorom uviedla, že podľa jej názoru je predmetný úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pre chýbajúce povinné náležitosti zmluvy a pre neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré obsahuje. Taktiež poprela tvrdenie, že celková výška dlhu žalovanej voči žalobcovi je 1.283,05 Eur s prísl. Ako ďalej uviedla, predmetný právny vzťah je vzťahom dodávateľsko-spotrebiteľským, v uzavretej zmluve nesmú byť zakotvené neprijateľné zmluvné podmienky vytvárajúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom aj v prípade žaloby ako je to v tomto prípade, dôkazné bremeno leží na žalobcovi ohľadne okolností uzavretia zmluvy, ohľadne ostatných tvrdených skutočností, vrátane vyčíslenia aktuálneho dlhu, aj toho, že peňažné prostriedky boli na základe úverovej zmluvy skutočne spotrebiteľovi poskytnuté. Žaloba v tejto veci je však len rámcová, nevyplýva z nej ani tvrdenie o týchto podstatných skutočnostiach, zároveň ich žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal. Okrem iných skutočností žalobca v takomto konaní musí preukázať aj to, že pri uzatváraní úveru zmluvy konal s odbornou starostlivosťou a dostatočne zistil a posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Tieto okolnosti takisto nie sú zo strany žalobcu vôbec tvrdené a nie sú ani preukazované. Napokon žalobca k žalobe nepriložil podstatnú časť zmluvy, od ktorej sa odvíjala úroková sadzba, a to tzv. zverejnenie.

4. Okresný súd uviedol, že žalovaná v odpore ďalej poukázala na nesplnenie povinností dodávateľa finančnej služby s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať úver z jej strany, pričom pri porušení tejto povinnosti stanovuje zákon č. 129/2010 Z.z. sankciu v zmysle § 11 ods. 1, 2 tohto zákona, podľa názoru žalovanej túto povinnosť si poskytovateľ úveru riadne nesplnil a porušil tým zákon. Taktiež nebola splnená povinnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) uvedeného zákona riadne uviesť úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru a podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie. Zmluva samotná pritom odkazuje v prípade úrokovej sadzby na tzv. zverejnenie, ktoré malo byť súčasťou zmluvy, zverejnenie samotné však žalobca k svojej žalobe nepriložil a ani žalovanej samotnej doteraz nie je zrejmé, či v zmysle uvedených zmluvných podmienok došlo alebo nedošlo k úprave úrokovej sadzby. Okrem toho podľa názoru žalovanej úroková sadzba 27,50 % ročne je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, pretože viac ako 2,3 krát presahuje úrok v priemere dojednávaných bankovým spoločnosťami v spotrebiteľských úverov pre domácnosti v rozhodnom období. V mesiaci február 2015 totiž ročná miera úrokov, poskytovaná peňažnými ústavmi, predstavovala hodnotu 11,91 %. Z úrokovej sadzby ako bola uvedená v zmluve, mala banka poskytnúť žalovanej zľavu, avšak podmienky jej poskytnutia malo upresniť tzv. zverejnenie, podmienky pre priznanie zľavy mala banka prehodnocovať každý kalendárny mesiac počas celého obdobia trvania úverového vzťahu a následne tieto prípadné zmeny oznamovať dlžníkovi, výška úrokovej sadzby 27,50 % ročne sa teda mohla v priebehu jej úverového vzťahu kedykoľvek zmeniť. Pri uzatváraní zmluvy tak banka neposkytla žalovanej dostatočné informácie ako spotrebiteľovi, najmä k podmienkam poskytnutia alebo neposkytnutia zľavy z úrokovej sadzby a dodávateľ finančnej služby tým porušil zákon. Žalovaná tiež uviedla, že došlo v tomto prípade k neplatnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pretože žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ju upozornil na možnosť uplatnenia práva predčasného splatenia celého úveru, pretože k žalobe doložil len listinu s názvom výzva pred zosplatením, avšak zároveň nepreukázal, že výzvu jej aj doručil alebo doručoval. Neboli tým pádom splnené podmienky na platné postúpenia pohľadávky, v zmysle ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z.z.

5. Okresný súd uviedol, že žalobca na námietky žalovanej, vyjadrené k odpore, reagoval svojím vyjadrením, v ktorom uviedol, že výška úrokovej sadzby k predmetnému úveru bola uvedená priamo v úverovej zmluve, a to v hodnote 27,50 % ročne s tým, že sa z tejto sadzby poskytuje zľava a úrok je tak vo výške 18,90 % ročne, pričom tam zároveň bolo uvedené, že sa táto zľava poskytuje za podmienok určených vo zverejnení, zároveň, že úroková sadzba je fixná počas celej lehoty splatnosti úveru. Vyhlásenie predčasnej splatnosti bolo vykonané v súlade so zákonom, keďže naň boli splnené podmienky, ktoré zákon vyžaduje. Žalovaná bola viac než tri mesiace v omeškaní so svojimi splátkami, žalobca, resp. jeho právny predchodca ju niekoľkokrát vyzval na úhradu dlžných splátok v dostatočnom predstihu, napokon vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo realizované listom zo dňa 11.08.2020. Postúpenie pohľadávky následne bolo vykonané v súlade s právnymi predpismi, aj v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorý vyžaduje ako podmienky pre takéto postúpenie

pisomnú formu, predchádzajúci písomnú výzvu dlžníka na splnenie pohľadávky a viac než 90 dňové nepretržité omeškanie dlžníka. K neprijateľným podmienkam žalobca len stručne uviedol, že tieto neboli nijak zo strany žalovanej špecifikované, žalobca je presvedčený o tom, že zmluva neprijateľné zmluvné podmienky neobsahuje, pričom záver o opaku nemôže vyplývať len zo skutočnosti, že zmluva bola formulárová, vopred pripravená zo strany banky. Všetky zmluvné podmienky vrátane zverejnenia aj všeobecných obchodných podmienok pritom mala žalovaná možnosť si prečítať, oboznámiť sa s podmienkami úveru, pričom zmluvu v tejto podobe dobrovoľne podpísala. Žalobca k svojmu vyjadreniu doložil ďalšie listiny, ktorými preukazoval svoje tvrdenia, a to písomné oznámenie o postúpení pohľadávky z 22.12.2020, adresované žalovanej, výzvu z 09.07.2020 na úhradu dlžných splátok v celkovej výške 1.732,94 Eur, výzvu z 10.09.2020 na úhradu dlžných splátok vo výške 2.748,06 Eur, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 11.08.2020 s tým, že pohľadávka zo zmluvy je vo výške 2.722,30 Eur. Doložené boli taktiež doručka oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27.08.2020, ako aj podací hárok Slovenskej pošty, a.s. k predchádzajúcej výzve, zásielka druhej triedy bola na poštovú prepravu daná dňa 13.07.2020, adresátom je žalovaná. Ďalšia uvedená výzva zo septembra 2020 bola na poštovú prepravu daná v zmysle doloženého podacieho hárku taktiež ako zásielka druhej triedy dňa 11.09.2020. Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo na poštovú prepravu ako zásielka druhej triedy podaná dňa 22.12.2020. Z doloženého výpisu z úverového účtu žalovanej k predmetnému úveru zároveň vyplynulo, že do omeškania sa so splácaním žalovaná dostala už na začiatku splácania v roku 2015, s následnými nepravidłnými úhradami, poslednú splátku na úver vykonala dňa 01.06.2018.

6. Okresný súd uviedol, že žalobca k odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver uviedol, že návratnosť úveru bola overená dopytom do sociálnej poisťovne, odkiaľ bol zistený jej dôchodok vo výške 516,60 Eur, zároveň z prístupnej databázy bolo zistené, že nemá žiadne existujúce záväzky, maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je teda možné použiť na splátky úverov podľa metodiky banky (55 % z akceptovaného príjmu) je 284,- Eur. Zo znenia zákona (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.) je tak podľa žalobcu zrejmé, že v prípade, ak žalobca poskytol potvrdenie, že nahliadol do registra bankových informácií, nedošlo k porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Nie je zákonodarcom určená povinnosť pre poskytovateľa úveru brať do úvahy príjmy a výdavky klienta, aj nahliadnuť do príslušnej databázy kumulatívne.

7. V priebehu konania ešte došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu z dôvodu vykonaných úhrad žalovanou po podaní žaloby. Žalobkyňa voči čiastočnému zastaveniu konania nenamietala. Na základe uvedeného súd v prvom rade konanie zastavil v časti istiny 100,- Eur, v zmysle § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

8. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. Dôsledky porušenia tejto povinnosti upravuje § 11 ods. 2 uvedeného zákona, a to tak, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úveru.

9. Okresný súd poukázal na argumentáciu a doložené listinné dôkazy strán sporu, v zmysle ktorých právny predchodca žalobcu pred podpísaním úverovej zmluvy zabezpečil pre účely posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver rozhodnutie Sociálnej poisťovne, z ktorého bolo možné zistiť výšku jej dôchodku, tj. jej každomesačného príjmu. Medzi stranami nebolo sporné, že iný príjem žalovaná v tom čase nemala. Za preukázané považoval okresný súd taktiež to, že banka v tom čase zistila

z verejne dostupnej databázy úverových záväzkov aj sumu a počet záväzkov na jej strane ku dňu uzatvárania úverovej zmluvy, tomu následne aj zodpovedali zmluvné podmienky poskytnutého úveru, v zmysle ktorých dovtedajšie dva zistené záväzky žalovanej mali byť týmto novým poskytnutým úverom vyplatené. Ďalšie údaje na strane žalovanej, príp. jej sumu životných nákladov či iných podstatných okolností banka nezisťovala. Ako vyplynulo z argumentácie žalobcu, banka vychádzala zo zistených údajov o výške záväzkov a o poskytnutom novom úvere, z ktorého v zmysle zaužívanej praxe bolo možné zo strany žalovanej úver splácať, keďže disponovala aj po odrátaní nákladov na úver dostatočnou sumou finančných prostriedkov na to, aby úver riadne splácala. Naopak, žalovaná v konaní namietala, že poskytnutým úverom nebolo možné vyplatiť celú sumu jej predchádzajúcich záväzkov, jeden z nich musela naďalej splácať, a teda medzi jej výdavky bolo nutné zahrnúť aj výdavok na splácanie predchádzajúceho úveru, ktorý ešte nebol celý vyplatený. Okrem toho mala už v tom čase pravidelné náklady na lieky, okrem bežných životných nákladov, s ohľadom na jej zdravotný stav. Tento údaj však banka do úvahy nebrala.

10. Okresný súd minimálne v tejto časti prisvedčil argumentácii žalovanej, keď zo samotnej úverovej zmluvy je zrejmé, že poskytnutým úverom vo výške 2.600,- Eur mali byť vyplatené jej dva predchádzajúce záväzky, kde jeden je konštatovaný so zostatkom 1.954,74 Eur a druhý vo výške 4.363,- Eur. V sumáre teda na strane žalovanej v tom čase existovali nesplatené záväzky v celkovej sume 6.317,74 Eur, z ktorých sa na základe nového úveru malo vyplatiť 2.600,- Eur. Je celkom zrejmé, že ak žalovaná v tom čase nemala ešte iný zdroj finančných prostriedkov, z ktorého by vyplatila aj zvyšok týchto záväzkov (tvrdené a preukazované to však v konaní nebolo), minimálne jeden z týchto dvoch záväzkov zostal nesplatený, aj s povinnosťou žalovanej záväzok naďalej splácať. Pri prvom uvedenom záväzku mesačná splátka bola 54,60 Eur, pri druhom z nich vo výške 134,- Eur. Je nutné zdôrazniť, že s týmto logickým rozporom sa žalobca v konaní žiadnym spôsobom nevysporiadal, tvrdiac, že zistená suma doterajších záväzkov u žalovanej bola v nulovej výške, a teda po zohľadnení jej dôchodku vo výške 516,60 Eur a výšky stanovenej splátky z poskytnutého úveru vo výške 68,94 Eur bude v jej možnostiach takýto úver splácať. Naopak, podľa názoru súdu mala banka pri poskytovaní nového úveru (v zmysle citovaného § 7 zák. č. 129/2010 Z.z.) v rámci svojej odbornej starostlivosti posudzovať možnosti žalovanej komplexne, tj. s ohľadom na výšku jej dôchodku a v rámci jej výdavkov aj s ohľadom na výšku jej predchádzajúcich záväzkov, z ktorých aspoň jeden bude nevyhnutné naďalej splácať (z toho jeden, ktorý určite nebolo možné vyplatiť celý, so splátkou 134,- Eur), ďalej so zohľadnením jej povinnosti splácať nový úver určenou splátkou 68,94 Eur a sumou splácaného poplatku 7,39 Eur mesačne. V takomto prípade by došla k záveru, že po poskytnutí úveru žalovaná bude povinná mesačne len na svoje splátky minimálne dvoch úverov povinná platiť sumu 210,33 Eur. Na ostatné životné náklady jej tak malo zostať len 306,27 Eur, pričom banka podľa svojej metodiky pri posudzovaní bonity klienta vychádzala z toho, že mu má z dosahovaného príjmu zostať suma životného minima 198,- Eur plus povinná rezerva 127,16 Eur. Klient by mal teda mať k dispozícii 452,32 Eur v zmysle samotných pravidiel banky, aby bol považovaný za bonitného klienta. Žalovaná však so zostatkom sumy približne 306,- Eur po odrátaní jej povinných každomesačných splátok takýmto klientom nemohla byť.

11. Na základe uvedeného súd dospel okresný súd k záveru, že povinnosť odbornej starostlivosti, stanovená v citovanom § 7 uvedeného zákona, nebola zo strany právneho predchodcu žalobcu splnená. Konštatoval pritom, že nešlo o hrubé porušenie tejto povinnosti, pretože určité zisťovanie zo strany banky voči žalovanej ako budúcej klientke vykonané bolo, právnym následkom uvedeného je teda to, že veriteľ z úverového vzťahu nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej ako spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V tomto prípade ide o ďalšiu (negatívnu) podmienku stanovenú zákonom pre využitie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, korigovaného aj ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Bolo tak síce možné konštatovať splnenie základných podmienok pre zosplatenie úveru, pretože žalovaná bola preukázateľne niekoľko rokov v omeškaní so splácaním predmetného úveru, písomne na možnosť zosplatenia bola bankou upozornená dvakrát, tieto upozornenia a výzvy, ako aj oznámenie o vyhlásené mimoriadnej splatnosti úveru jej boli preukázateľne doručené prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., zosplatenie samotné však nebolo možné uplatniť v zmysle § 11 ods. 2 vety prvej zákona č. 129/2010 Z.z.

12. Okresný súd uviedol, že ďalším následkom uvedeného je potom nemožnosť postúpenia predmetnej pohľadávky na žalobcu zo strany banky, v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Prevedenie práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere môže pôvodný veriteľ uplatniť a tieto práva previesť na tretiu osobu, len ak ide o prechod alebo postúpenie z

veriteľa oprávneného poskytovateľa spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Konečná splatnosť predmetného úveru bola zmluvou stanovená na 28.02.2021, predčasné splatenie nebolo možné z horeuvedených dôvodov uplatniť, v čase postúpenia pohľadávky v roku 2020 teda nemohlo byť takéto postúpenie vykonané v súlade so zákonom. Žalobca sa tak nemohol platne stať nadobúdateľom tejto pohľadávky a jeho aktívna vecná legitímácia v danom spore nie je daná.

13. Na základe uvedeného okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, konštatujúc, že z dôvodu hospodárnosti konania súd neposudzoval ďalšie dôvody, ktoré pre vyhovie alebo zamietnutie žaloby v tejto veci uvádzali a preukazovali žalobca a žalovaná, ako je to uvedené vyššie.

14. O trovách konania rozhodoval okresný súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v konaní bola úspešná žalovaná, ktorá má preto voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

15. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) a b) CSP. Žalobca sa nestotožnil s názorom okresného súdu v tom, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s. neskúmal bonitu žalovanej s odbornou starostlivosťou, že by následkom toho s poukazom na ust. § 11 ods. 2 ZSÚ nebol veriteľ oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru, čo by malo za následok, že úver nemohol byť na žalobcu platne postúpený a žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Mal za to, že právny predchodca žalobcu riadne skúmal bonitu žalovanej o.i. dopytom do úverového registra, o čom predložil súdu dôkaz označený ako „bonita“, a preto záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu neplatnosti zosplatnenia a následného postúpenia pohľadávky vychádza podľa názoru žalobcu z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

16. Žalobca poukázal v odvolaní na to, že zo zmluvy o úvere je zrejmé, že účelom poskytnutia úveru bol vyplatenie časti aktuálnych záväzkov žalovanej. Uvedené je obsiahnuté v čl. II bod 1 zmluvy, kde sú uvedené záväzky, na vyplatenie ktorých bude úver použitý, a to konkrétne 1. splátkový úver č. 5050694998/0900 v SLSP s mesačnou splátkou vo výške 54,60 Eur (celková dlžná suma 1.954,74 Eur) a 2. splátkový úver v inej banke s mesačnou splátkou vo výške 134,- Eur (celková dlžná suma 4.363,- Eur). V čl. I bod 1 zmluvy je uvedené, že výška splátky úveru je 68,94 Eur, pričom úver bol poskytnutý vo výške 2.600,- Eur. Z uvedeného vyplýva, že poskytnutý refinančný úver 2.600,- Eur mal vyplatiť časť ďalších existujúcich záväzkov (6.317,74 Eur, t.j. splátkový úver č. 5050694998/0900 v celosti a splátkový úver v inej banke v časti 645,26 Eur. To znamená, že celkové finančné zaťaženie žalovanej po poskytnutí úveru pozostávalo zo splátkového úveru v inej banke v celkovej výške 3.717,74 Eur (4.363,- Eur - 645,26 Eur) a z novo poskytnutého úveru vo výške 2.600,-Eur, t.j. spolu sumy vo výške 6.317,74 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že celková výška finančného zaťaženia žalovanej po poskytnutí nového úveru bola totožná (6.317,74 Eur) s výškou finančného zaťaženia pred poskytnutím úveru a teda poskytnutím úveru nedošlo k ďalšiemu zadlžovaniu žalovanej a teda k zhoršeniu jej finančnej situácie. Výška mesačných splátok, ktoré bola žalovaná povinná uhrádzať na jej ostatné záväzky pred uzavretím zmluvy, bola vo výške 188,60 Eur (54,60 Eur + 134,- Eur), pričom po uzavretí zmluvy táto suma predstavovala 188,99 Eur (splátka nového úveru 68,94 Eur + poistenie 7,39 Eur + splátka vo výške 112,66 Eur vypočítaná nasledovne: pôvodná dlžná suma zo splátkového úveru v inej banke vo výške 4.363,- Eur / pôvodná výška splátky 134,- Eur = počet splátok 32,55 Eur mínus, t.j. 33,- Eur, preto nová dlžná suma po vyplatení časti úveru 3.717,74 Eur / počet splátok 33 = nová mesačná splátka 112,66 Eur).

17. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na to, že v posudzovanom prípade došlo iba k nepatrnému navýšeniu mesačných nákladov žalovanej vo výške 0,39 Eur. Na tomto mieste považoval za potrebné zdôrazniť, že zmyslom refinančného úveru je vyplatenie iného úveru s pre spotrebiteľa poväčšine nevýhodnejšími podmienkami (vysoký úrok, vysoká splátka alebo príliš dlhá doba splatnosti) a preto je dôvodné predpokladať, že poskytnutým úverom došlo k zníženiu finančného zaťaženia žalovanej aj napriek skutočnosti, že došlo k nepatrnému navýšeniu mesačnej splátky, pretože sa refinančným úverom cielilo vyplatenie aspoň jedného zjavne nevýhodnejšieho úveru. Je teda zrejmé, že v danom prípade išlo o spotrebiteľský úver, ktorým sa splatil jeden alebo viac existujúcich úverov (refinančný úver) a účelom poskytnutia tohto úveru bolo zníženie finančného zaťaženia žalovanej.

18. Pokiaľ okresný súd uviedol, že ak by žalobca zohľadnil splátky existujúcich úverov, ako aj novo poskytnutého úveru, nemohol dôjsť k záveru o schopnosti žalovanej predmetné záväzky splácať, žalobca mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, pretože žalovanou deklarovaný príjem (overený dopytom do SP) bol vo výške 516,60 Eur. Maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je možné použiť na splátky úverov predstavuje 55 % z akceptovaného príjmu a teda sumu vo výške 284,13 Eur. Zohľadňujúc skutočnosť, že existujúci splátkový úver č. 5050694998/0900 v SLSP s mesačnou splátkou vo výške 54,60 Eur sa vyplatí novo poskytnutým úverom v celosti a nepredstavuje tak existujúci záväzok, je aktuálna suma existujúcich záväzkov (nesplatená časť splátkového úveru v inej banke) vo výške 112,66 Eur. Suma mesačnej splátky úveru zo zmluvy je vo výške 68,94 Eur + 7,39 Eur, poplatok za poistenie úveru a teda celková výška splátok (pôvodný záväzok + nový záväzok) je suma 188,99 Eur. Ako už žalobca uviedol, ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok 284,13 Eur - 516,60 Eur x 55 %) je vyšší ako suma mesačnej splátky, na základe čoho postupca vyhodnotil, že splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok a teda podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená.

19. Žalobca mal za to, že s prihliadnutím na účel refinančného úveru je nelogické od postupcu žiadať, aby skúmal pred poskytnutím úveru bonitu žalovanej, čo aj napriek tomu vykonal za predpokladu, že finančné zaťaženie spotrebiteľa ostane rovnaké alebo sa zlepší, nakoľko takto poskytnutým úverom nemohlo dôjsť k zhoršeniu finančnej situácie žalovanej, pretože vyplatil zrejme nevýhodnejší úver, pričom jeho celkové úverové zaťaženie ostalo rovnaké. Žalobca má preto za to, že pri uzatváraní zmluvy postupoval jeho predchodca v súlade so zákonnými ustanoveniami, bonita žalovanej bola riadne skúmaná a nakoľko sa úverové zaťaženie žalovanej nenavýšilo, nemohol ani postupca logicky dôjsť k inému záveru ako k takému, že žalovaný je schopný predmetný úver splácať a súd vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru o opaku.

20. Žalobca zdôraznil, že má za to, že bonitu náležite skúmal. Skúmanie bonity vykonal aspoň jedným zo spôsobov podľa ust. § 11 ods. 2 ZSÚ, konkrétne skúmaním údajov z úverového registra, čo bolo v konaní preukázané. Pri posúdení bonity žalovanej boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, pričom výsledkom daného posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti splácať daný úver. Žalobca má za to, že pôvodný veriteľ disponoval pred poskytnutím úveru dostatočnými a overenými informáciami, na základe ktorých bol schopný získať objektívny obraz o finančnej situácii žalovanej a o jeho schopnosti predmetný úver splácať a preto je názoru, že pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta dostatočne. Tvrdiť nedostatok odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity by totiž bolo z dikcie ust. § 7 ods. 1 ZSÚ možné len v tom prípade, ak by veriteľ posudzoval schopnosť splácať úver spotrebiteľom bez akýchkoľvek údajov o jeho príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo bez prihliadnutia na údaj z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Keďže veriteľ disponoval údajmi získanými z príslušnej databázy/registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver, a to konkrétne dopytom do úverového registra, žalobca vyjadril názor, že povinnosť veriteľa skúmať bonitu klienta s odbornou starostlivosťou bola zachovaná. Považuje preto za preukázané, že si právny predchodca žalobcu preukázateľne a nesporne svoju povinnosť preveriť bonitu dlžníka dostatočne splnil, a to preverením v príslušných registroch.

21. Žalobca v odvolaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/19/2021 zo dňa 25.11.2021 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/233/2019 zo dňa 11.06.2020.

22. Žalobca na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP rozsudok zruší a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

23. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila, že má za to, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel ku správnym skutkovým zisteniam a ním vynesený rozsudok je vecne správny. Žalovaná zotrvala na všetkých svojich predchádzajúcich písomných vyjadreniach a tvrdeniach v celom rozsahu a stotožnila sa s dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie, v zmysle ktorého právny predchodca žalobcu pred vstupom do zmluvného vzťahu so

žalovanou s odbornou starostlivosťou nepreveril jej schopnosť splácať úver, teda jej bonitu, čo malo za následok nemožnosť požadovať okamžité splatenie predmetného úveru a následkom čoho bola nemožnosť postúpenia nesplatenj pohľadávky na žalobcu. Žalovaná uviedla, že veriteľ pri poskytovaní úveru nezaujímal jej reálne výdavky, resp. náklady a zaujímal ho iba príjem. Zároveň dala do pozornosti, že žalobca vo svojich vyjadreniach uvádzal klamlivé tvrdenie o tom, že aktuálna výška úverového zaťaženia ku dňu poskytnutia úveru žalovanej bola síce 189,- Eur, no že poskytnutý úver sa použil na vyplatenie týchto úverov, preto sa počítalo s úverovým zaťažením 0 Eur, čo nezodpovedá skutočnosti. Žalovaná zdôraznila, že žalobca nereagoval na jej argumentáciu v dvoch vyjadreniach, kedy uviedla, že jej zostalo úverové zaťaženie z predošlých úverov vo výške zostatku 3.717,74 Eur, ktoré aj naďalej musela splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 134,- Eur mesačne + splátka na nový úver vo výške 68,94 Eur, čo dokopy prekračovalo žalobcom vypočítanú časť príjmu, ktorú je možné použiť na splátky úverov. Žalobca na uvedené žiadnym spôsobom nereagoval, jej tvrdenie nerozporoval a vyjadruje sa až teraz v odvolaní, kde zas uvádza nepodložené tvrdenie, že sa jej splátka úveru, na ktorý mimoriadnou splátkou z úveru právneho predchodcu zaplatila 645,26 Eur a teda približne 15% zostatku, mala znížiť na 112,- Eur. Žalovaná uviedla, že toto nezodpovedá skutočnosti a poukázala na svoje vyjadrenie zo dňa 21.04.2022, kedy uviedla, že naďalej jej zostala mesačná splátka vo výške 134,- Eur, ktorú bolo ďalej treba splácať, iba sa o niečo skrátila doba úveru. Žalovaná vo vyjadrení poukázala na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/18, na legislatívu Európskej únie a na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/11/2018. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

24. Žalobca v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní, aj na odvolacom návrhu a žalovaná rovnako v odvolacej duplike zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

25. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

26. Odvolací súd vychádzal v zmysle § 383 CSP zo skutkového stavu tak, ako ho zistil okresný súd: Z doloženej zmluvy o splátkovom úvere z 11.02.2015, uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou vyplynulo, že banka sa zaviazala poskytnúť žalovanej splátkový úver č. 5068255395 vo výške 2 600,- Eur, špecifikovaný ako spotrebný úver na čokoľvek, s fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti 27,50 % ročne pri poskytnutí zľavy z tejto úrokovej sadzby „vo výške a za podmienok uvedených vo Zverejnení“. Výsledná výška úrokovej sadzby po zohľadnení zľavy bola 18,90 % ročne v deň uzavretia zmluvy a jeho splácanie bolo stanovené tak, že výška splátky bola určená na 68,94 Eur mesačne, splatná vždy 28. deň kalendárneho mesiaca, pri splatnosti prvej splátky 28.03.2015 a poslednej 28.02.2021, počet splátok bol určený na 72.

27. V zmluve bol určený účet pre splácanie úveru, uvedená bola aj RPMN vo výške 26,63 %, pri priemernej hodnote RPMN 17,33 %. Celková čiastka spojená s úverom bola v zmluve uvedená vo výške 4.962,33 Eur. Bankou požadované ručenie alebo poistenie nebolo vyžadované, bol však stanovený poplatok za poistenie úveru 7,39 Eur mesačne, splatný v termíne periodicity splátky úveru. V článku II. zmluvy bolo stanovené, že úver bude použitý na vyplatenie záväzkov žalovanej, pričom boli označené dva tieto záväzky, jeden pod č. 5050694998/0900 ako splátkový úver v Slovenskej sporiteľne, a.s., s určenou mesačnou splátkou 54,60 Eur, pričom aktuálny zostatok záväzku bol konštatovaný na 1.954,74 Eur. Druhým záväzkom mal byť splátkový úver v inej banke, so stanovenou mesačnou splátkou 134,- Eur a aktuálnym zostatkom 4.363,- Eur. Bolo taktiež stanovené, že banka vykoná úhradu sumy zostatku vyplávaných záväzkov v deň poskytnutia úveru, a taktiež, že „Ak je záväzok z vyplácaného úveru vyšší ako výška úveru, dlžník na vyplatenie tohto záväzku zabezpečí dostatok peňažných prostriedkov. Banka môže podľa zákona o platobných službách odpísať peňažné prostriedky vo výške zostatku záväzku, aktuálneho ku dňu splatenia záväzku z účtu pre splácanie vedeného v banke aj bez predloženia platobného príkazu.“

28. V zmluve bolo uvedené, že ak dlžník pohľadávku banke nespláca riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplatenie úroku z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky

a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. V zmysle záverečných ustanovení zmluvy sú jej súčasťou aj všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 01.01.2015, Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 01.01.2015, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje.

29. V zmysle oznámenia o postúpení pohľadávky z 22.12.2020 k tomuto došlo zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1092/2020/CE uzatvorenej dňa 14.12.2020 medzi žalobcom ako postupníkom a uvedenou bankou ako postupcom. V čase postúpenia mala pohľadávka predstavovať 2.913,97 Eur, z toho istina vo výške 1.653,49 Eur, úrok 1.093,74 Eur, úrok z omeškania vo výške 137,18 Eur a poplatky vo výške 29,56 Eur.

30. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (ďalej len ZSÚ) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

31. Podľa § 7 ods. 2 ZSÚ, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

32. Podľa § 11 ods. 2 ZSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

33. Podľa § 17 ods. 1 ZSÚ, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu (18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

34. Odvolací súd po preskúmaní predloženej veci zistil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dokazovanie vykonané okresným súdom neopakoval ani nedopíňal.

35. Žalobca v podanom odvolaní odôvodnil nesúhlas s rozhodnutím okresného súdu primárne tým, že okresný súd nesprávne posúdil naplnenie povinnosti veriteľa s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keďže okresným súdom deklarované nesplnenie tejto povinnosti malo v konečnom dôsledku za následok neplatnosť postúpenia pohľadávky voči žalovanej na žalobcu, a teda následne nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Zároveň s poukazom na refinančný charakter úveru poskytnutého žalovanej mal žalobca za to, že finančné zaťaženie žalovanej pred poskytnutím úveru a po poskytnutí úveru bolo porovnateľné, keďže úver bol použitý na zaplatenie menej výhodných úverov.

36. Všeobecne je možné konštatovať, že refinancovanie predchádzajúcich úverov je v prospech dlžníka, keďže cieľom refinancovania je dosiahnuť výhodnejšie postavenie dlžníka, či už z pohľadu výšky mesačných splátok alebo z pohľadu skrátenia doby splácania. Každý prípad sa však musí posudzovať konkrétne podľa skutkových okolností, ktoré nastávajú. Žalovaná správne poukazovala na skutočnosť, že žalobca sa v konaní nevysporiadal s jej námietkou, že úverové zaťaženie žalovanej po poskytnutí

nového úveru nebolo také, ako uvádzal žalobca vo výške 189,- Eur, ako to bolo uvedené vo výpise z úverového registra, ktorý predložil žalobca v konaní (čl. 121). V úverovom zaťažení 189,- Eur bola zrejme zahrnutá splátka 134,- Eur, ktorá bola splátkou na splátkový úver v inej banke, o ktorom bol veriteľ informovaný, keďže bol uvedený aj v časti II bod 1 zmluvy o splátkovom úvere a druhou časťou splátky 189,- Eur uvedenej v úverovom registri bola splátka vo výške 55,- Eur, čo podľa zmluvy o splátkovom úvere bola pôvodná výška splátky k záväzku 5050694998/0900 splátkový úver SLSP. Aj po použití refinančného úveru na uhradenie pôvodného úveru v SLSP a čiastočného uhradenia úveru u iného veriteľa však úverové zaťaženie žalovanej vo výške splátky, ktorú bola povinná hradiť inému veriteľovi 134,- Eur mesačne, žalovanú naďalej zaťažovalo.

37. Žalovaná pred rozhodnutím okresného súdu doručila v konaní vyjadrenie zo dňa 21.04.2022, v ktorom výslovne uviedla, že bola naďalej zaťažená splátkou 134,- Eur, ktorým splácala úver v inej banke, čo znamená, že veriteľ bol ku dňu posudzovania bonity žalovanej povinný vziať do úvahy nielen splatenie novoprevzatého úveru vo výške splátky 68,94 Eur, ktorý splácala za nový úver SLSP a zaplatenie 7,39 Eur poplatku za poistenie, ale aj povinnosť žalovanej naďalej uhrádzať 134,- Eur mesačne druhej banke. Súčet záväzkov 134,- Eur + 68,94 Eur + 7,39 Eur je záväzkom vo výške 210,33 Eur. Pri príjme 516,- Eur tak žalovaná mala zaťaženie splátkami 210,33 Eur, čo znamená, že jej ostala disponibilná suma 305,67 Eur, avšak podľa samotného vyjadrenia žalobcu založeného na čl. 227 spisu, maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je možné použiť na splátky úverov je 55 % akceptovaného príjmu, pričom životné minimum je 198,09 Eur a povinná rezerva je 40 % z rozdielu. V prípade výpočtu predloženého žalobcom tento vychádzal z toho, že výška čistého príjmu žalovanej je 516,- Eur, životné minimum 198,09 Eur a rozdiel medzi čistým príjmom a životným minimom 317,91 Eur, povinná rezerva 127,16 Eur a teda časť príjmu, ktorú je možné použiť na splátky úverov je 190,75 Eur, čo by v prípade, kedy žalobca predpokladal, že žalovaná spláca úver s mesačnou splátkou 68,94 Eur skutočne postačovalo. Žalobca však nevzal do úvahy, že okrem sumy 68,94 Eur žalovaná splácala 7,39 Eur poistenie a 134,- Eur splátku inej banke. Jej mesačné splátky tak boli v sume 210,33 Eur, čo presahovalo zistenie žalobcu, že na splátku poskytnutého úveru žalovanej pri príjme 516,- Eur ostáva 190,75 Eur. Pokiaľ totiž zo súčtu životného minima 198,- Eur a povinnej rezervy 127,16 Eur vyplýva, že žalovanej malo zostať 325,16 Eur, tak skutočnosť, že jej po zaplatení splátok vo výške 210,33 Eur pri príjme 516,- Eur ostávalo 305,67 Eur znamená, že táto suma nezodpovedala sume, ktorá jej mala zostať za predpokladu rešpektovania výšky životného minima a povinnej rezervy.

38. Výpočet, ktorého sa žalobca domáhal v odvolaní je opäť výpočtom, z ktorého vyplýva, že tento nereflektuje na skutočnosť, že žalovaná bola naďalej povinná splácať sumu 134,- Eur inej banke. O tejto skutočnosti však právny predchodca žalobcu informovaný ku dňu preverovania bonity žalovanej bol. Je to zrejme aj zo znenia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Skutočnosť, že nezahrnul tento náklad do povinných nákladov žalovanej potom spôsobilo ten následok, že neboli dodržané pravidlá ohľadom posúdenia výšky životného minima a povinnej rezervy, a teda posúdenia výšky disponibilného zostatku pre platenie splátok prevzatého úveru. Pokiaľ by banka správne určila zostatkovú sumu vo výške 305,67 Eur a nie vo výške 325,16 Eur ako to urobila, bolo možné túto situáciu so žalovanou riešiť buď poskytnutím nižšieho úveru a teda nižšej splátky alebo poskytnutím úveru na dlhšiu dobu a teda nižšou mesačnou splátkou, ktorá by naplnila predpoklady maximálneho splátkového zaťaženia spotrebiteľky.

39. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu nerešpektoval pravidlá, o ktorých súdu sám predkladal písomné vyjadrenia, že sa nimi riadil, tak znamená, že bonitu žalovanej nepreveroval so starostlivosťou, ktorá by sa dala označiť za „odbornú“.

40. V prípade Zákona o spotrebiteľských úveroch ust. § 7 ods. 1 výslovne upravuje povinnosť veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver so starostlivosťou, ktorá musí mať intenzitu odbornej starostlivosti. Preto pokiaľ veriteľ zistí z úverového registra, aká je výška splátok, ktoré spotrebiteľ platí a na základe novoposkytnutého úveru dokáže výšku splácaných splátok aktualizovať, teda bol si vedomý, že na rozdiel od pôvodnej splátky, ktorá bola splácaná Slovenskej sporiteľni vo výške 54,60 Eur po novom spotrebiteľka splácala 68,94 Eur + 7,39 Eur poistenie, sa splátkové zaťaženie žalovanej zvýšilo, a preto bolo nutné posúdiť aj jej možnosti splácania vo vzťahu k životnému minimu a povinnej rezerve spotrebiteľa. Z vyjadrení žalobcu a písomných dokladov, ktoré predkladal je zrejme, že jeho právny predchodca splátku úveru 134,- Eur, ktorú spotrebiteľka platila inej banke, do úvahy nevzal. To spôsobilo, že nastavenie maximálneho splátkového zaťaženia spotrebiteľky nebolo posúdené s odbornou starostlivosťou.

41. Vo vzťahu k rozhodnutiam, na ktoré poukazoval žalobca v odvolaní odvolací súd konštatuje, že tieto nepredstavujú ustálenú judikatúru najvyššej súdnej autority (Najvyššieho súdu alebo Ústavného súdu), ako to má na mysli čl. 2 ods. 2 CSP, napriek tomu môže odvolací súd konštatovať, že pokiaľ ide o rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/19/2021, skutkový stav zrejme nebol rovnaký, keďže v prejednávanom prípade nie je sporné, že žalobca skutočne vykonal prieskum bonity žalovanej dopytom do úverového registra. Samotné splnenie povinností vykonať dopyt však nie je ešte naplnením odbornej starostlivosti veriteľa. Iba získanie výpisu z registra nestačí, je nutné k nemu aj prihliaďnúť a odborne vyhodnotiť údaje, ktoré sú v ňom uvedené. Aj vo výpise z úverového registra bola splátka 134,- Eur uvedená, keďže bola zahrnutá v celkovom úverovom zaťažení žalovanej, ktoré bolo v úverovom registri vo výške 189,- Eur. Pokiaľ táto splátka následne nebola kalkulovaná ako splátka žalovanej, došlo k pochybeniu a teda nedošlo k posúdeniu bonity klientky so starostlivosťou, ktorá má náležitosť starostlivosti odbornej.

42. Už samotná skutočnosť, že veriteľ nepostupuje so starostlivosťou, ktorá je odborná, potom následne v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZSÚ spôsobuje ten následok, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V posúdení starostlivosti sa odvolací súd stotožnil aj so záverom okresného súdu, že v tomto prípade nešlo o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZSÚ, a teda nebol by dôvod považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Ak by vrátenie úveru požadoval od spotrebiteľky pôvodný veriteľ, skutočnosť, že splátka úveru 134,- Eur, ktorú mala platiť inej banke, nebola správne zakalkulovaná pri výpočte jej maximálneho splátkového zaťaženia by teda nebránila tomu, aby bol pôvodný veriteľ v konaní voči nej úspešný, keďže jeho aktívna vecná legitímácia by daná bola. Žalobca však nie je pôvodným veriteľom zo spotrebiteľského úveru, je subjektom, na ktorý bola pohľadávka zo spotrebiteľského úveru postúpená. V tomto prípade bol okresný súd povinný rešpektovať ust. § 17 ods. 1 ZSÚ, v zmysle ktorého nie je možné postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru, pokiaľ táto nebola riadnym spôsobom zosplatnená. Keďže zosplatneniu v tomto prípade bránila skutočnosť, že posúdenie bonity klienta nebolo vykonané so starostlivosťou s intenzitou odbornej starostlivosti (bolo vykonané iba s bežnou starostlivosťou), v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZSÚ nebol veriteľ oprávnený nároky voči spotrebiteľke jednorazovo zosplatniť a následne ich postúpiť na ďalší subjekt.

43. I keď takéto posúdenie sa môže javiť z pohľadu žalobcu ako neodôvodnene prísne, ide o rešpektovanie základného pravidla, že v prípade spotrebiteľov je ekonomická sila spotrebiteľa slabšia, a preto sú dodávatelia zaťaženi aj povinnosťami nad rámec bežných rovnocenných ekonomických vzťahov, ktoré by bolo možné aplikovať napr. v oblasti obchodného práva, kde takéto ochrana neplatí.

44. Z dikcie § 7 ods. 1 ZSÚ, v zmysle ktorej je veriteľ povinný posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver so starostlivosťou odbornej intenzity zároveň vyplýva, že zákonodarca predpokladá, že spotrebiteľ sám nie je schopný dostatočne posúdiť svoju schopnosť úver splácať, v dôsledku čoho zaťažil dodávateľa tým, že je povinný vykonať prieskum bonity spotrebiteľa ako klienta. Následky nevykonania tohto prieskumu s odbornou starostlivosťou zákonodarca zaťažil sankciou nemožnosti jednorazového splatenia úveru a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti dokonca sankciou bezúrokovosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

45. Pokiaľ žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/233/2019 z citácie, ktorú v odvolaní uviedol vyplýva, že krajský súd posudzoval hrubé porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, pričom okresný súd nedospel k záveru, že by zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k hrubému porušeniu povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, preto toto rozhodnutie nie je vo vzťahu k prejednáwanej veci relevantné.

46. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k totožnému záveru, ako súd prvej inštancie, že v prípade posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver nebolo zo strany právneho predchodcu žalobcu postupované s odbornou starostlivosťou, pretože z podaní, ktoré žalobca predložil v konaní vyplýva, že jeho právny predchodca nevzal do úvahy pri výpočte maximálneho splátkového zaťaženia splátku 134,- Eur, ktorú žalovaná naďalej bola povinná platiť druhej banke ako veriteľovi, na základe čoho súhrnná suma jej splátkového zaťaženia bola 210,33 Eur a nie 189,- Eur, ako to uviedol žalobca. Žalobca aj v odvolaní tvrdil, že úverové zaťaženie vo vzťahu k druhému úveru malo byť 112,66 Eur, avšak toto bola zrejme iba jeho domnienka na základe bežného spôsobu výpočtu splátky, ktorá však v tomto

prípade nebola naplnená, keďže žalovaná zrejme uprednostnila platenie splátky v rovnakej výške 134,- Eur, avšak na kratšiu dobu, ako to aj uviedla vo svojich vyjadreniach pred súdom prvej inštancie. Na uvedené však žalobca nereagoval a naďalej vychádzal zo svojej domnienky o nižšom úverovom zaťažení žalovanej, ktoré v konaní preukázané nebolo.

47. Zároveň v zmysle § 17 zák. č. 129/2010 Z.z. práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné previesť na tretiu osobu, ktorá nie je bankou, pokiaľ je táto pohľadávka postúpená po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, inak povedané pokiaľ bola korektným spôsobom zosplatnená. Pokiaľ žalobca v konaní nepreukázal zosplatnenie pohľadávky, pretože nepreukázal, že jeho právny predchodca posúdil schopnosť žalovanej ako spotrebiteľky splácať úver s odbornou starostlivosťou, okresný súd správne vychádzal zo záveru, že nebolo preukázané naplnenie podmienok, za ktorých je možné postúpiť spotrebiteľský úver na žalobcu. Ak nebolo preukázané platné nadobudnutie žalovanej pohľadávky žalobcom, žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojej vecnej legitímácie a preto okresný súd žalobu správne zamietol.

48. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

49. Odvolací súd vzhľadom na výsledok odvolacieho konania rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanej voči žalobcovi, pretože žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný.

50. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).